

Arrest

nr. 201 220 van 16 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Bertrand VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: A.

geboortedatum: 07.09.1987

geboorteplaats: Koidu Town

nationaliteit: Sierra Leone

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV wordt opgesteld door de Sociale Inspectie) Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten/maakte gebruik van documenten die hem niet toebehoorden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/01/2013.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden. Op 19/03/2011 werd betrokkene gecontroleerd door de luchtvaartpolitie BRUNAT (vervat in PV: BR.55.FW.110383/11). De politiediensten stelden op dat moment valse naamdracht en valsheid in geschriften vast. Betrokkene heeft dus de autoriteiten proberen te misleiden door het gebruik van een niet-geldige identiteit. Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene diende op 21/03/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/07/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 14/08/2012). Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2013. Betrokkene kreeg hierop een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/01/2013 Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene registreerde een wettelijke samenwoning te Gent met A. L. P. ° 04/04/1971, op 07/12/2016 werd deze wettelijke samenwoning stopgezet op vraag van A. L. P.. Betrokkene verblijft niet meer op hetzelfde adres als A. L. P.. Aldus is er geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM,

aangezien aangetoond moet kunnen worden dat beide partners samenwonen op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene verklaart dat hij een kind (S. D. ° 06.12.2017) heeft samen met T. Z. (°05.02.1982). Betrokkenen verblijven echter niet op hetzelfde adres, aldus is er ook hier geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien aangetoond moet kunnen worden dat er samenwoont is op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf.

Bovendien zijn er geen elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene hem niet kan vervoegen in het land van oorsprong indien gewenst. Betrokkene kan ook steeds via de moderne communicatiemiddelen zijn relatie en contact met het kind verderzetten vanuit zijn land van oorsprong. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat hij niet durft terug te keren naar zijn land wegens provocatie en vijanden in de burgeroorlog. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV wordt opgesteld door de Sociale Inspectie) Betrokkene diende op 21/03/2011 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/07/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/07/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 14/08/2012). Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2013. Betrokkene kreeg hierop een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/01/2013 Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die erop kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 31/12/2002 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 16/05/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 28/05/2013 Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene registreerde een wettelijke samenwoning te Gent met A. L. P. ° 04/04/1971, op 07/12/2016 werd deze wettelijke samenwoning stopgezet op vraag van A. L. P.. Betrokkene verblijft niet meer op

hetzelfde adres als A. L. P.. Aldus is er geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien aangetoond moet kunnen worden dat beide partners samenwonen op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien zijn er geen elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene hem niet kan vervoegen in het land van oorsprong indien gewenst. Betrokkene kan ook steeds via de moderne communicatiemiddelen zijn relatie verderzetten vanuit zijn land van oorsprong.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 28/05/2013 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden. Op 19/03/2011 werd betrokkene gecontroleerd door de luchtvaartpolitie BRUNAT (vervat in PV: BR.55.FW.110383/11). De politiediensten stelden op dat moment valse naamdracht en valsheid in geschriften vast. Betrokkene heeft dus de autoriteiten proberen te misleiden door het gebruik van een niet-geldige identiteit. Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene verklaart dat hij een kind (S. D. ° 06.12.2017) heeft samen met T. Z. (°05.02.1982). Betrokkenen verblijven echter niet op hetzelfde adres, aldus is er ook hier geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien aangetoond moet kunnen worden dat er samenwoont is op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat hij niet durft terug te keren naar zijn land wegens provocatie en vijanden in de burgeroorlog. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten/maakte gebruik van documenten die hem niet toebehoorden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten/maakte gebruik van documenten die hem niet toebehoorden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 24/01/2013.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden. Op 19/03/2011 werd betrokkene gecontroleerd door de luchtvaartpolitie BRUNAT (vervat in PV: BR.55.FW.110383/11). De politiediensten stelden op dat moment valse naamdracht en valsheid in geschriften vast. Betrokkene heeft dus de autoriteiten proberen te misleiden door het gebruik van een niet-geldige identiteit. Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene registreerde een wettelijke samenwoning te Gent met A. L. P. ° 04/04/1971, op 07/12/2016 werd deze wettelijke samenwoning stopgezet op vraag van A. L. P.. Betrokkene verblijft niet meer op hetzelfde adres als A. L. P.. Aldus is er geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien aangetoond moet kunnen worden dat beide partners samenwonen op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien zijn er geen elementen in het administratief dossier die erop wijzen dat de partner van betrokkene hem niet kan vervoegen in het land van oorsprong indien gewenst. Betrokkene kan ook steeds via de moderne communicatiemiddelen zijn relatie verderzetten vanuit zijn land van oorsprong.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Betrokkene verklaart dat hij een kind (S. D. ° 06.12.2017) heeft samen met T. Z. (°05.02.1982). Betrokkenen verblijven echter niet op hetzelfde adres, aldus is er ook hier geen sprake van een relatie in de zin van artikel 8 EVRM, aangezien aangetoond moet kunnen worden dat er samenwoning is op hetzelfde adres. Deze eventuele relatie geeft betrokkene bovendien geen automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart dat hij niet durft terug te keren naar zijn land wegens provocatie en vijanden in de burgeroorlog. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op. Ze verwoordt het als volgt:

"Verzoekers kritiek is er in hoofdorde op gericht dat er geen voldoende rekening gehouden werd met zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van het hoorrecht op 12 maart 2018.

In de bestreden beslissing werd expliciet het volgende gesteld:

"Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden; Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren;"

Nu het bestuur zich er, bij het nemen van de thans bestreden beslissing expliciet toe verbonden heeft over te gaan tot een nieuwe beslissing, waartegen een effectief rechtsmiddel openstaat en waarin verder zal ingegaan worden op de verklaringen zoals afgelegd in het kader van het hoorrecht, toont verzoeker niet aan wat het actuele belang is bij een schorsing van de thans bestreden beslissing.

De tenuitvoerlegging is blijkens de inhoud van de thans bestreden beslissing reeds geschorst.

De vordering is onontvankelijk”.

2.2. Op grond van de bestreden beslissing kan een repatriëring plaatsvinden van de verzoekende partij. De Raad ziet dan ook niet in hoe de verwerende partij kan voorhouden dat verzoeker niet aantoonbaar wat zijn actueel belang is bij de schorsing van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan bezwaarlijk verwachten van de Raad dat hij haar volgt in haar standpunt dat de vordering onontvankelijk is, daar waar er nog geen nieuwe beslissing getroffen werd en het ook niet duidelijk is of er nog een nieuwe beslissing getroffen wordt indien het bijkomend gehoor geen nieuwe elementen oplevert die nopen tot een nieuwe afweging van elementen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er bestaat ook geen duidelijkheid over de vorm die deze nieuwe beslissing zal aannemen en of die nieuwe beslissing meer bepaald opnieuw een bijlage 13 septies betreft. Het blijkt ook niet dat waar de verwerende partij stelt, *“De tenuitvoerlegging is blijkens de inhoud van de thans bestreden beslissing reeds geschorst”*, de verzoekende partij in vrijheid werd gesteld. De Raad kan niet overgaan tot een verwerping van de vordering tot schorsing op grond van een verhaal dat zich nog moet afspelen in de toekomst en waar hij geen zicht op heeft. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de verwerende partij op de terechtzitting aankondigt dat ze geen informatie kan verstrekken aangaande het tijdstip waarop deze nieuwe beslissing zal worden getroffen. Een goede rechtsbedeling is niet gebaat met beroepen die gegenereerd worden door een handelswijze van de verwerende partij waarbij ze een aanvechtbare beslissing treft waarin ze zelf uitdrukkelijk stelt dat ze niet het resultaat is van een grondig onderzoek op het vlak van de artikelen 3 en 8 EVRM, en waarin ze aankondigt dat ze –zoals de verzoekende partij het terecht omschrijft ter terechtzitting- een “reparatiebeslissing” zal treffen die eveneens vatbaar is voor een beroep.

De exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker onder meer de schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM

Verzoeker betoogt in dit verband onder meer als volgt:

“ (...) Dat verweerder echter heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken minstens alvorens een beslissing te nemen verzoeker grondig dienaangaande te verhoren.

2.2

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

(...)

Verzoekers recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, met name zijn samenwoning met zijn levenspartner en hun kind te Gent.

Dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat verzoeker door verweerder voorafgaandelijk en grondig werd gehoord aangaande zijn gezondheid, zijn privé-of gezinsleven in België, zijn samenwoning met zijn levenspartner en hun kind,....

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoeker heeft plaatsgevonden.

2.3

Dat geenszins bij de beoordeling van verzoekers recht op een privé-en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers samenwoning met zijn kind en levenspartner te Gent.

Dat verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker, zijn levenspartner en hun kind niet op hetzelfde adres verblijven.

(...)

2.3

Dat verweerder zelf uitdrukkelijk in de bestreden beslissing toegeeft, alvorens de bestreden beslissing te nemen, geen grondig van de art. 3 en 8 EVRM hebben gevoerd.

Dat de bestreden beslissing derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 en 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Dat, gezien het rechtszekerheids-en het vertrouwensbeginsel, verweerder éénmaal een beslissing t.a.v. verzoeker te hebben genomen hier niet meer zomaar kan op terugkomen/intrekken nu er geen enkele gegronde redenen hiertoe zijn.

De vaststelling dat nog een grondiger onderzoek van de art. 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden kan geenszins beschouwd worden als gegronde redenen om terug te komen op een eerder genomen beslissing waarbij de betrokkene van zijn vrijheid wordt beroofd, wordt opgesloten en wordt gescheiden van zijn levenspartner en zijn kind terwijl een voorafgaand grondig verhoor toch probleemloos kon plaatsvinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou zijn verhoord (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen.

Indien dit niet het geval was, dan kan verweerder geenszins in de bestreden beslissing verwijzen naar de verklaringen van verzoeker aangaande zijn gezin en zijn vrees om terug te keren naar zijn land van herkomst”.

3.3.2.2. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij nagelaten heeft een grondig onderzoek te verrichten van verzoekers situatie in het licht van de artikelen 3 en 8 EVRM.

3.3.2.3. In de bestreden beslissing kan letterlijk gelezen worden: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”. De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe in de bestreden beslissing dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 EVRM.

3.3.2.4. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden werden door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Deze vaststelling volstaat samen met de andere vervulde schorsingsvoorwaarden om de bestreden beslissing te schorsen. Dienvolgens dringt zich geen bespreking op van de overige onderdelen van het middel of van het eerste middel.

Het middel is ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 3 en 8 EVRM. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker voert onder meer het volgende aan onder het kopje “**V. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of vordering**”:

“(…) Dat immers vaststaat dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker een ernstige schending uitmaakt van de art. 3 EVRM (gezien de naweeën van de burgeroorlog) en van 8 EVRM nu hij reeds lang in België verblijft en een gezin heeft in België, met wie hij samenwoont.

Verzoeker verwijst naar de middelen uiteengezet supra.

(…)

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen.”

3.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grieven betreffende de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden gevolgd in zijn betoog dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. EKKA